

عنوان مقاله:

بررسی خشک سالی های سال های ۱۳۷۵ تا ۱۳۹۰ منطقه چابهار

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات جغرافیا، عمران و مدیریت شهری، دوره 6، شماره 2 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسنده:

شه بخش رئیسی - کارشناس ارشد جغرافیا گرایش اقلیم در برنامه ریزی محیطی دانشگاه آزاد اسلامی واحد لارستان

خلاصه مقاله:

خشک سالی یکی از بلایای طبیعی می باشد که خسارات زیادی به زندگی انسان و اکوسیستم های طبیعی وارد می آورد و با دیگر حوادث طبیعی از قبیل سیل، طوفان و زلزله تفاوت هایی دارد. عمده این تفاوت ها در تاثیر تدریجی خشک سالی طی یک دوره نسبتا طولانی، عمدتا مکان تعیین دقیق زمان شروع و خاتمه و وسعت جغرافیایی تاثیر آن می باشد. از طرف دیگر نبود تعریف دقیق و قابل قبول جهانی از خشک سالی به پیچیدگی و سردرگمی این پدیده افزوده است. خشک سالی ها در حالت کلی سه نوع هستند: خشک سالی هواشناسی، خشک سالی هیدرولوژیکی و خشک سالی کشاورزی. خشک سالی هواشناسی یا آب و هوایی اساسا خشکی ناشی از کمبود بارندگی می باشد که در صورت تداوم منجر به خشک سالی هیدرولوژی و کشاورزی می گردد. بارش عمده ترین پارامتری است که در تعریف خشک سالی به کار می رود و کمبود یا فقدان آن آستانه رخداد خشک سالی است. در این تحقیق سعی گردید با استفاده از آمار بارندگی ۳۰ ساله با استفاده از شاخص خشک سالی SPI خشک سالی های رخ داده در شهرستان چابهار در دو مقیاس زمانی ۳ و ۱۲ ماهه بررسی گردد. نتایج پژوهش نشان دهنده این است که شدیدترین خشک سالی ها در سال های ۱۳۷۸ و ۱۳۸۰ و ۱۳۸۲ رخ داده است.

کلمات کلیدی:

خشک سالی، چابهار، خشک سالی هواشناسی، خشک سالی هیدرولوژیکی، خشک سالی کشاورزی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1500154>

